

den neutrale Magt da kan møde med et folkeretligt grundet Krav paa, at den anden Magt skal respektere dens Egenskab og Beføjelse som suveræn og neutral Stat.

Ved deslige Tvistigheder mødes da Retskrav fra den ene med Interessekrav fra den anden Side, og om de falde ind under Begrebet Retsspørgsmaal i Haager-Konferencens Forskrifter, er mildest talt tvivlsomt. Men skal en Voldgiftstraktat fuldt ud kunne sikre Freden mellem de paa-gældende Stater, maa deslige Tvistigheder selvfølgelig medtages i første Række.

Muligheden heraf har da ogsaa Haager-Konventionen holdt aaben, idet de undertegnende Magter efter den forannævnte Udtalelse i Art. 16 i en efterfølgende Art. 19, til hvilken netop den foreliggende Traktat henholder sig, have forbeholdt sig Beføjelse til at afslutte almindelige eller særlige Overenskomster med det Formaal at udstrække obligatorisk Voldgift til alle de Tilfælde, som de anse det for muligt at undergive en saadan. I Henhold til denne Artikel have da ogsaa forskellige Voldgiftstraktater udstrakt Voldgiften til alle Slags Tvistigheder, men desværre, som den dansk-russiske af 1. Marts 1905, tilføjet Undtagelser, som i en væsentlig Grad gøre Voldgiftstraktatens Evne til at sikre alle Tvistigheders Afgørelse ad fredelig Vej mindre betydende. I Modsætning dertil er den foreliggende Traktats Affattelse i alle Maader fyldestgørende i Henseende til det anførte Hovedformaal for Voldgiftstraktater og kan for saa vidt siges at afgive Mønstreret for saadanne.

Det hedder nemlig i Traktatens

Art. I,

at de kontraherende Parter ere forpligtede til at forelægge alle Tvistigheder og alle Stridigheder mellem dem, som ikke maatte have kunnet afgøres ad diplomatisk Vej, for den permanente Voldgiftsdomstol.

Denne Artiklens klare Ordlyd medfører altsaa utvivlsomt, at alle Tvistigheder, hvilken end deres Aarsag, Beskaffenhed og Genstand maatte være, eventuelt skulle

indbringes for den permanente Voldgiftsdomstol og der afgøres paa Grundlag af Retten, hvorved er givet, at alle Krav, der ikke støttes paa nogen retlig Hjemmel, men alene rejses paa Grund af vedkommende Magts Interesse i Opfyldelsen af dem, paa Forhaand kunne anses som uigennemførlige.

Udvalget har ladet sig det være særlig magtpaaliggende at forvise sig om, at denne Forstaaelse af Udtrykkene: „alle Tvistigheder og alle Stridigheder“ i Overensstemmelse med deres Ordlyd deles af begge de kontraherende Magter.

Til dette Øjemed har det gransket Forhandlingerne om Traktaten i de hollandske Generalstater og er bleven forvissat om, at der hersker fuldkommen Enighed mellem begge Regeringer om dette Hovedpunkt.

At Traktaten ubetinget henlægger Afgørelsen af Tvistigheder til den permanente Voldgiftsret i Haag, finder Udvalget rimeligt af Hensyn til Holland; men i Betragtning af, at ogsaa andre Magter kunne slutte sig til Traktaten, vilde Udvalget dog have foretrukket, at i denne, ligesom i den dansk-russiske Traktat, den permanente Voldgiftsret kun skulde paakende Sagen i Mangel af anden Aftale mellem de kontraherende Parter.

Art. II.

I denne Artikel paabydes, at de kontraherende Parter i hvert enkelt Tilfælde forud for en Henvendelse til den permanente Voldgiftsdomstol skulle undertegne en særlig Voldgifts Antagelse, hvorved Stridens Genstand, Omfanget af Voldgiftsmændenes Myndighed og de Tidsfrister, der ville være at iagttage med Hensyn til Voldgiftsdomstolens Sammentræden og Proceduren, klart fastslaas. Denne Bestemmelse er i Overensstemmelse med Haager-Konventionens Art. 31, hvori en tilsvarende Bestemmelse findes. Men herved maa erindres, at Haager-Konventionen ikke forudsætter obligatorisk Voldgift, men gaar ud fra, at de kontraherende Stater frivillig underkaste sig Voldgiften i enkelte